

Simeó Miquel, un home de temperament polític

«Referent de l'antifranquisme a Lleida, va veure que en un sistema electoral de llistes tancades no hi tenia res a fer»

Corria l'any 31 quan Lleida es va manifestar amb motiu de la proclamació de la República, i sembla que es va escapar de la classe dels germans Maristes per veure passar aquella marxa. Una escapada que li costà, diuen, un càstig *per republicà*. Simeó Miquel i Peguera tenia llavors dotze anys, i des d'aleshores va lluitar tota la seva vida per a la consolidació de la democràcia, per a l'assentament de les institucions i per al reconeixement nacional de Catalunya.

Advocat de formació i de professió, i activista social, polític i cultural per vocació, Simeó Miquel fou, sobretot, un home de Lleida, ciutat a la qual va deixar, arran del seu traspàs un mes de febrer d'ara ha fet catorze anys, un full inacabable de serveis. Perquè per a ell, qualsevol responsabilitat no era altra cosa que una voluntat de servei. Tant era així, que es deia d'ell que devia ser l'única persona de Catalunya que feia les coses sense cobrar, i ho devien dir perquè durant el franquisme, Simeó Miquel va ser l'únic advocat de Lleida que va defensar de manera desinteressada ciutadans jutjats per Consells de guerra i pel Tribunal d'Ordre Públic. I s'agradava d'assenyalar, amb orgull sorneguer, que cap dels qui va defensar no va ser condemnat.

Així es va convertir en un dels pilars de l'antifranquisme en aquella Lleida dels anys seixanta, quan ja era un advocat prestigiós, en liderar la recollida de 6.000 signatures contra la voluntat de separar Lleida de Catalunya, en un intent de despersonalització per integrar aquelles terres en una nova regió que li'n volien dir Valle del Ebro.

Aquell perill portava per nom *leridanismo*, i fou arran d'aquella polèmica que l'any 1967 Simeó Miquel participava en l'obra, encarregada a Josep Vallverdú, *Lleida, problema i realitat*, que arribà a ser un best-seller d'Edicions 62, i que fou escrita conjuntament amb Joan Gabernet, Josep Lladonosa, Francesc Porta i Josep Vallverdú, que la va coordinar. I entre la seva bibliografia destaquen també els *Articles polítics*, un volum que compila les seves col·laboracions a la premsa.

L'any 1974, participava de la fundació de CDC, per bé que en les eleccions constituents de 1977 fou cap de llista d'Unió Democràtica, però no va sortir elegit, i va abandonar, aleshores, tant l'activitat política com la militància de partit. Aquesta seva decisió va fer que per a molts observadors de la vida política lleidatana en particular i catalana en general hi hagués una mena d'*enigma Simeó Miquel*, que consistia a no entendre què havia pogut passar perquè una persona que havia defensat per convenciment els ideals democràtics i catalanistes durant la llarga nit del franquisme, tot d'una decidís de desaparèixer de l'escena política. "Vaig veure ben clar" -havia manifestat l'any 1987- "i en això no m'he equivocat fins ara, que en un sistema electoral de llistes tancades, on es vota el partit i no les persones, jo no hi tenia res a fer". Tornarà a participar de la vida política entre els anys 1995 i 1999, quan va ser diputat per CiU, en qualitat, però, d'independent. Va presidir la mesa d'edat i diuen els qui hi eren que va fer un discurs d'obertura remarcable. I és que Simeó Miquel era un home de temperament polític.

Però en aquest passeig seu per la vida, Simeó Miquel va ser també un home d'estrenes. Vivia el privilegi de ser, sovint, l'escollit primer. Membre del cos superior d'Administradors Civils de l'Estat, l'any 1979 és nomenat *primer* delegat territorial del llavors acabat de crear Ministeri de Sanitat i Seguretat Social a Lleida. L'any 1989, l'alcalde Siurana el convida a formar part d'un recentment creat Consell Assessor Municipal. I és que llavors, Simeó Miquel ja és del tot

consolidat com un referent cívic de les terres de Lleida. I encara un any després, va acceptar el nomenament com a primer Síndic de Greuges de la Paeria. Institució del tot pionera, llavors, la sindicatura, en els ajuntaments catalans.

Havia estat també president de la delegació territorial d'Òmnium Cultural a Lleida. Delegació que es constituïa tot just una setmana abans que l'entitat fos suspesa per ordre governativa l'any 1969. Quan s'aixecà la suspensió i la Delegació de Lleida es constituí formalment, en fou president, després de Francesc Porta, amb la voluntat sempre d'evitar amb el màxim d'interès que es considerés Òmnium com una entitat política.

Però Simeó Miquel tenia, sobretot, molt d'interès per l'ensenyament, per la renovació pedagògica i per un model d'escola catalana. Per això és que va contribuir en la creació de l'Escola Espiga, amb Maria Rúbies i Jaume Magre, però sobretot cal destacar la creació de l'Escola Alba, que fundaren una colla de matrimonis amics: els Vallverdú-Arqué, els Sirera-Soler, els Casañas-Torres, els Porta-Tallada, els Calvet-Combelles i en Simeó Miquel i Pepita Roé. Deia que va ser una experiència impensable, duta amb dedicació, amb voluntat i, sobretot, amb una forta dosi d'humor: "Com que el nostre propòsit no era d'obtenir cap benefici econòmic, vam creure que la nostra escola seria modèlica: una escola que renunciés als possibles guanys i els dediqués íntegrament a millorar l'ensenyament, no podia fallar".

Aquesta inquietud seva per l'ensenyament, també superior, el va portar a formar part del primer Consell Social de la Universitat de Barcelona, i, posteriorment, en crear-se la Universitat de Lleida, li fou confiada la presidència del primer Consell Econòmic i Social. Una etapa, aquesta seva, que culminà amb la Llei dels Consells socials de les universitats públiques de Catalunya.

Home de conversa sàvia i d'humor intel·ligent, de mirada franca i posat elegant, Simeó Miquel hi estava bé, aquí. Estimava Lleida amb bogeria i Catalunya amb passió. Una catalanitat, la seva, sentida i viscuda, i, per tant, una catalanitat real. Una manera d'entendre, la seva, el país i la política. Un referent, el seu, dels quals avui estem força mancats.